

ΜΥΡΩΝΙ **

ΤΙΝ φαύλοις χρόνοις ἐπὶ γῆς ριφθεὶς ὑπὸ τῆς Μοίρας
κ' ἐν μέσῳ κοινωνίας ζῶν παντὸς γενναίου στείρας
αἰσθηήματος, τοῦ ὕλισμοῦ φορῶ τὸ προσωπεῖον·
νὰ πτύση τις εἰς τ' ἄγια μὴ θέλων τῶν ἁγίων,
τῶν πρώτων οἱ χριστιανοὶ ὡς ἔπραττον αἰώνων,
μακρὰν βεβήλων ὀφθαλμῶν· τὴν πίστιν μου φυλάττω·
ὑφαίστειον, ὑπὸ πυκνῶν καλύπτομαι χιόνων,
πλὴν κινδυνεύει νὰ σθεσθῇ τὸ πῦρ τῶν πάγων κάτω.
ὦ καί· πρὸ τῆς νεότητος κατέλαβέ με γῆρας,
Ἄλλὰ τοὺς τελευταίους μου ἐφύλαξα σπινθηῆρας,
πυρὰν ν' ἀνάψω δι' αὐτῶν, ἐκ νέου νὰ φωτήσω
πάσας τὰς εὐγενεῖς μορφὰς ὅσ' ἔχουσι λαμπρύνῃ
τὸν Ἑλικῶν, ἀλλ' ἔπεσαν ἐν τῇ φρικτῇ ἀδύσσω
τῆς λήθης· καὶ ἡ πρόθεσις μ' ἐθέρμανεν ἐκείνη.
Εἰς ὅσας ἐξ ἀσχολιῶν πεζῶν καὶ ἀχαρίτων
ὑπέκλεπτα στιγμὰς, αὐτῶν τὰ ἔπη ἀνελίττων,
τοῦ Καρασούτσα τοὺς παλμούς εὐρισκ' ἀνακλωμένους
εἰς στίχους ἀρχαιοπρεπεῖς καὶ ὡς λελαξευμένους·
οἱ στίχοι μοὶ ἐφαίνοντο βαθεῖς τοῦ Ζαμπελίου,
τῶν Βυζαντίων γλαφυροί, καὶ μ' ἤρρεσκεν ὁ Λάκων.
Πλὴν πρὸ παντὸς ἔν' αἰοδὸν μετὰ παλμοῦ μυχίου
ἀπὴντων, κ' ὑπὸ τῶν ἐπῶν αὐτοῦ εἰλικόμην ἄκων·
ἄγνωστος μ' ἦτον ὄλωσ, πλὴν ἀγαπητὸς μεγάλως
ἀπὸ τοῦ πρώτου ἄσματος εὐθὺς ἐγένετό μοι·

** Σ. Δ. Π. Σ. Τὸ ὄραϊον τοῦτο ἔργον τοῦ πολυδακρύτου ποιητοῦ, ἀφιερωμένον εἰς τὸν ἐν Σύρῳ ἐγκριτον ἰατρὸν καὶ συμπαθέστατον λάτρην τῶν Μουσῶν κ. Ν. Μύρωνα, δημοσιεύομεν πλῆρες ἐκ χειρογράφου τοῦ μελωδικωτάτου ἐκείνου Τραγουδιστοῦ τῆς ζωῆς, ὅπερ παρέδωκε πρὸς στολισμὸν τοῦ παρόντος τόμου τῆς «Ποικίλης Στοᾶς» ὁ ἀτυχῆς πατὴρ καὶ διακεκομμένος ἡμῶν φίλος κ. Μελέαγρος Ἐθανασίου συνταγματάρχης, ἐκτιμῶν πολυτίμως τὸ ἡμέτερον ἔργον. Τοῦ ποιήματος τούτου ἐδημοσιεύθη ἀτελὲς ὄλωσ μικρὸν ἀπόσπασμα εἰς τὸ ἡμερολόγιον Σκόκου τοῦ ἔτους 1893.

ἡ ἡλικία μ' εἴλκυεν, ἡ ἔμπνευσις, τὸ κάλλος
τῶν στίχων, καὶ τὸ εὐφωρον ὄνομα' αὐτοῦ ἀκόμη.
ὁμοίως ὠνομάζετο μ' ἐλευθερία ὅστις
'Απόλλωνος καὶ 'Αθηναῖς ὑπῆρξεν ἐρμογλύφος.

Νεώτατος, ἐφαίνετο ὅσον ὀλίγοι γνώστης
πῶς στίχοι γράφοντ' εὐγενεῖς καὶ ὄχι εἰς ὄχλου ὕψος...
Δὲν κατακρίνω τοῦ λαοῦ τὴν γλώσσαν, ἀλλ' εἰς στίχους
ἂν ἔχω γέλωτα βραχὺν τοῦ Λασκαράτου εὐρη,
ἀνέγνω δὲ πάντοτε μὲ ὀφθαλμοὺς ἡσύχους
δημῳδαίς στίχους θλίψεως, καὶ ἂν ἀκόμη εὐροί
ἦσαν καθὼς τοῦ Μαρκοῦ ἡ ἔμπλεσι ἀκτίνων
ὡς τοῦ Παράσχου κ' ὑψηλοί· ἀλλά, νομίζω, ἔπη,
εἰς γέλωτα κινῶντ' ἀεὶ, οὐδέποτε εἰς θρήνον,
ποιήματα νὰ λέγωνται ἀληθινὰ δὲν πρέπει.

Εἶδα τὸ πρῶτον ἄσμη αὐτοῦ δεκοκταέτους ἔτι,
—Παρνάσιον ἀνθύλλιον— ἐν τῇ καλῇ *Εὐτέρπη*,
ἣτις ἦν κήπος τῶν Μουσῶν... *Α τὰ ὠραία ἔτη!
'Ο ψάλτης τότε ἐφαίνετο· νῦν ἡ σιγῆ ἡ ἔρπει.
Δὲν ἐνομίζοντ' ὄνειδος τὰ δῶρα τῶν Χαρίτων
κιθάρας τόν' ἠλέκτριζαν, οὐχὶ ἐμπορευμάτων
οὐδὲ τὸ ὄνομα' αἰσιδὸς αἰσχρὴ τότε ἦτον,
κ' εὐγένεια ἡ ἔλλειψις γενναίων φρονημάτων.
Θέμα τοῦ ἄσματος δὲν ἦν κτηνώδης μόνον ἔρωσ,
κ' ἐδύνασ', ὀδυνώμενος, νὰ κλαίης ἐλευθέρως.
Δὲν εἶχαν ὅλως ἀνδρωθῆ οἱ Ἕλληνες ἀκόμη
καὶ ἦσαν παῖδες· μὲ παιδὸς καρδίαν, ὄχι πνεῦμα.
Τοῦ βωμολόγου κριτικοῦ ἦν ἄγνωστος ἡ γνώμη:
ὁ Κλόψτοκ καὶ ὁ Βάτελος, ἡ *Μεσσιὰς* κ' ἐν γεῦμα,
ὅτ' εἶναι ἴσα· ἐπειδὴ δὲν εἶχαν τότε φθείρη
τόσον τὸν νοῦν αἱ ἡδοναὶ τοῦ κριτικοῦ ἐκείνου,
ὥστε πᾶν μέγα κ' εὐγενὲς αἰσχυρῶς νὰ διασύρη
καὶ ῥίπτων βέλη πάρθια κατὰ τοῦ Λαμαρτίνου,
νὰ ἐξυμνῆ τὸν Βιλλαῤᾶν. Δὲν ἤθελαν νὰ ζῶσιν
ἐπ' ἄρτω μόνω· τῆς ζωῆς μὲ Παρνασσοῦ τὴν τόσην
πεζότητ' ἄνθη ἔστεφαν. Κ' εἰς τῆς σχολῆς τὰς ὥρας
τὴν Μοῦσαν ἐπιστήμονας λατρεύοντας εἴωρας.
'Ἐγραφ' ἐν μέσ' ὁ 'Ραγκαβῆς ψυχρᾶς διπλωματίας,
δὲν ἔγραφεν, ἐλάξευε τὸν Πλοῦν τοῦ Διονύσου
υἱὸς Ἀσκληπιοῦ, νοσῶν κ' εἰς ἄδην δυστυχίας
ὁ Βαλαβάνης ἔχρουε κιθάραν παραδείσου.
'Ασκληπιάδου ποιητοῦ ἦν ἔμπνευσις ἐκείνη,
ἦν ὁ Σαλτέλης ἔγραφεν ἐν τῇ ἐσχάτῃ κλίνῃ·
τοὺς στίχους ἐσχεδίαζε τοῦ Πλάνητος ἐν ὤκτις

ὁ Βερναρδάκης *Μετρονίης*. Ἐν ταύταις ταῖς ἀθώαις
τῆς Μούσης ἀπολαύσει νὰ ἐντρυφᾷ πᾶς μύστης
τῆς Θέμιδος ἐδύνατο χωρὶς νὰ κινδυνεύῃ
αὐτὸν νὰ σκώπτῃ, ὡς ἐμέ, ὁ πρῶτος ξυλοσχίστης
ὁ ἔχων σκότ' εἰς τὴν ψυχὴν καὶ εἰς τὸν νοῦν ἐρέβη.

Ἄ, τὴν ὠραίαν ἐποχὴν ἐνεθυμήθην, ἄρτι
ἐπανιδῶν ποιήματα ἐτέρων χρόνων· μύρον
οὕτως ἐπανευρίσκομεν ἐν κεκλησμένῳ χάρτῃ,
ἐφ' οὗ χεῖρ φίλῃ ἔγραψε, μ' ἐνθύμισιν ὀνείρων
διαλυθέντων, θραυσθεισῶν ἐλπίδων, καὶ ἁσμάτων
μολπὴν σβεσθέντων πρὸ πολλοῦ.—Ἄ τὰ ὠραῖα ἔτῃ!
Ἄ τὴν ἀγίαν ἐποχὴν ἀγίων αἰσθημάτων!
Δὲν ἤμην τότε' ἐν τῇ ζωῇ· διὰ παντὸς εἶθ' ἔτι
εἰς τὸ μηδὲν νὰ ἔμενον, ἀγέννητος νὰ ἤμην,
καὶ εἰς τὴν φαύλην γενεὰν τὴν νῦν νὰ μὴν ἀνήκων...
πλὴν δὲν ἀνήκω εἰς αὐτήν· ἐτέρων χρόνων μνήμη
ἔχω, καὶ εἰς τι αἴσθημα ἀόριστον ὑπέικων
φαντάζομ' ὅτι ἔζησα εἰς ἐποχὴν ἐτέραν
πολὺ τῆς νῦν, μᾶλλον ἀγνήν καὶ ποιητικωτέραν.
Τὴν τύχην μάλιστ' ἀγνοῶν τοῦ ποιητοῦ μου πάντῃ
(οὐδὲ οἱ ἐρωτώμενοι τῶν τότε' ἐγίνωσκόν τι),
ἐπίστευα ὅτι αὐτὸν εἶχε καλύψει μνήμη
κ' ἔλεγα ὅτι τὴν ψυχὴν ἐγὼ ἐκείνου εἶχον·
φεῦ, φαντασιοπληξιῶν παρέσυρέ με κῦμα,
καὶ λύρας κρούσματ' ἀηδοῦς παρέβαλλα πρὸς ἦγον
φόρμιγγος θείας, λησμονῶν ὅτι αἱ δόξ' ἐκείναι
περὶ μετεμψυχώσεως φαντασιώδεις εἶναι.

Νὰ μάθω τί ἀπέγεινεν ὁ ποιητὴς ὁ νέος
πολλάκις προσεπάθησα· πλὴν πάντοτε ματαίως.

Αἴφνης εἰς ἄσμ' ἀντήχησαν ἡγιασμένοι θρηνοί·
Πατὴρ διὰ τὸν θάνατον ἐμύρετο γλυκειάς
κόρης· καὶ λίθους ἢ φωνὴ αὐτοῦ θὰ συνεχίνει,
ἀλλ' ὄχι καὶ τὰς εὐγενεῖς ἑλληνικὰς καρδίας.
Ἄν εἰς ἐτέραν ἐποχὴν ἠκούετ', ὅτε λίθος
δὲν ἦτον ἐν τοῖς στέρνοις, πλὴν καρδί' ἀγνή ἐκτύπει,
θ' ἀντήχ' εἰς πάσας τὰς ψυχὰς αὐτ' ἢ μολπὴ· κ' εὐήθως
ἢ κακοβούλως ἄκριτος κριτὴς ποτὲ νὰ εἴπῃ
δὲν θὰ ἐτόλμα εὐφυεῖς βλακειάς, καὶ πορφύραν
νὰ βιάσῃ γελωτοποιοῦ μὲ τὸ φοινίσσον αἶμα
καρδίας πατρικῆς...—Ἄλλὰ τίς ἔκρουσε τὴν λύραν;
Τὸ στέμμα τὸ ἀκάνθινον μὲ τῶν Μουσῶν τὸ στέμμα
εἰς τίνος πάλιν κεφαλὴν μαρτυρικὴν ἠνώθη;

—Εἰς τοῦ ἀγνώστου φίλου μου ὅστις Μουσῶν θεράπων,
 παῖς ἔτ', ἦν ἔξοχος, ἀλλὰ ἐπαύσατ' ὡς ἠνδρώθη.
 Ἐν μέσῳ τῶν κοινωνικῶν ἐσίγησε λαϊλάπων·
 κατέλιπε τὴν ποίησιν· ποιήσεως μεγάλης
 ἔμενεν ὁμως ποιητής, τοὺς πάσχοντας συντρέχων·
 τὸν Ἑλικῶν ἀνεύρισκεν, ἐντὸς θερμῆς ἀγκάλης
 δυάδα τέκνων ἐν στοργῇ πεφιλημένην ἔχων...
 Πατὴρ καὶ τέκνα! θεάμα σεπτὸν δὲν εἶν' ἐξ Ἰσοῦ
 ἄλλο οὐδὲν ἐπὶ τῆς γῆς κ' ἐντὸς τοῦ Παραδείσου·
 πρὸ τούτου καὶ ὁ ἔσχατος κακοῦργος θὰ ἐκράτει
 τὴν χεῖρ', ἀλλ' ὄχ' ἡ Πρόνοια ποσῶς ἢ ὑπερτάτη.
 Διότι τὸν ἐπὶ μακρὸν εὐδαιμονοῦντα βλέπον
 τὸ θεῖον δὲν ἀνέχεται, πλήν κατ' ἐκείνου τρέπον
 φαρμακωμένον ὄϊστον εἰς τὴν καρδίαν βάλλει·
 καὶ πώποτ', οἴμοι, τοῦ σκοποῦ τὸ βέλος δὲν ἐσφάλη!
 Οὕτως ἠυδόκησ' ὁ Θεός· μ' ἐν τέκνον ὁ ἀρχαῖος
 νὰ μείνη ψάλτης... Ἐ' ὄνομα εὐλογητὸν τοῦ Πλάστου!
 τόσον νὰ πλήττ' εἶν' ἄξιός μ' ὁμόνος αὐτὸς βαθέως!—

Ὁ σιωπήσας αἰοδός, ἀπὸ τοῦ ἀνεκφράστου
 ἄλλους ἀνέλαθ', ἔκρουσε τὴν ἐγκαταλειφθεῖσαν
 κινύραν, καὶ θεσπέσιοι αὐτῆς οἱ τόνοι ἦσαν.

Παράδοξον· τὸ ἄσμ' αὐτοῦ ἀντήχησε τὸ πρῶτον
 πρὸ χρόνων μ' ἄλλης φόρμιγγος θρηνώδη ἅμα κρότον,
 ἦν ἔκρουεν ἀτέχνως πως πλήν μ' αἰσθημα πατὴρ τις
 οὐ μόρσιμος ἀφήρπασε τὴν θυγατέρα σύρτις·
 δὲν θὰ ἐπῆλθεν εἰς τὸν νοῦν τοῦ ψάλτου τότε ἐφήβου,
 ὅτι νὰ λάβῃ ἔμελλε τὴν λύραν αὐθις, χάσμα
 μέγ' ἀπολέσας τῆς ζωῆς αὐτοῦ, ἀφοῦ τοῦ Φοίβου
 φωτίσει μύρια δεινὰ φορὰς μυρίας τ' ἄρμα.

Σὺ οὗτος εἶσ' ὁ αἰοδός! καὶ σοῦ μ' ἕκατεκίλει,
 ἐφήβου ἔτ', ἡ ποίησις ἀρρενωπὸς κ' αἰμύλη.

Οὐδὲ ἡ θλίψις μου μικρὰ ὑπῆρχε κ' ἡ δόνη
 ὁπότε μετ' ἐνιαυτοὺς ἐκ νέου ἐμελώδεις
 (καὶ μαρνανθέντες, πάντοτε μυροβολοῦσ' οἱ κρίνοι!)
 καὶ τόνοι τῆς κινύρας σου ἐξήρχοντο θρηνώδεις·
 ὁπότε τῆς Δανάης σου τ' ἀκτινοβόλον ὄμμα
 ἐκλείσθη, καὶ οὐράνιον ἀκτῖνα τάφου χῶμα
 ἔσθεσ'. Ἐν ἔτος ἕκτοτε παρῆλθε. Τόσον χρόνον
 ἐσίγων ὑπὸ τὴν πληθὺν τῶν τῆς καρδίας πόνων.
 Διότι μ' ἀπεστέρησεν ὁ θάνατος ἀλύτως
 τόσων πεφιλημένων μοι, βαλῶν ἄλλεπαλλήλως·
 μίαν φιλότιμην ὑπαρξίν κατέρριπτε πᾶς κτύπος,

καὶ εἶς μου ἐνεπήγγυτο εἰς τὴν καρδίαν ἦλος.
 Ζῶν καὶ μὴ ζῶν ἐκ τῶν πολλῶν ἐσίγων ἀλγηδόνων
 σιγὴν τῆς γλώσσης ἀλλ' οὐχὶ σιγὴν καὶ τῶν δακρῦων.
 Ἄλλ' ὅμως δὲν ἐθρήνησα διὰ νεκρούς μου μόνον
 ὑπὸ τὸ σκότος τῶν νυκτῶν εἰς γῆν κοιμητηρίων.
 Εἰς τοῦτο τὸ μνημόσυνον, ὅπερ δὲν ἐτελεῖτο
 μ' ὄνιον κ' ἔρρινον φωνὴν, οὐδ' ἐν χειροποιήτῳ
 ναῶ, ἀλλ' ἐν βωμῶ ἀγνῆς καρδίας καὶ ἀδόλου·
 εἰς ταύτας τὰς δεήσεις μου ὑπὲρ τοῦ κόσμου ὅλου
 ἡ κόρη μέρος ἔσχατον δὲν εἶχεν, ἥτις ζωσα
 ἦν χάσμα σου, καὶ Μοῦσά σου ἀποθανοῦσα ἤδη.
 Ἄν δὲ θανάτιον σιγὴν ἐσίγησεν ἡ γλώσσα,
 τὸ τραῦμά σου πῶς μ' ἔθλιψεν, ἡ Πρόνοια ἔχ' ἴδη.

Ἐκείνην ἐλυπήθησαν πολλοὶ βεβαίως ἄλλοι,
 καὶ θὰ ἐδάκρυσαν πολλοὶ ἰδόντες ἐσθεσμένα
 διὰ παντὸς τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς τὰ κάλλη,
 ἀφοῦ πολλάκις μ' ὄμματα ὁρῶσι δακρυσμένα
 καὶ μητραλοῖου λείψανον. Ἄλλὰ προσκαίρως μόνον.

Πολλάκις ἀγανάκτησιν κ' εἰς τὴν καρδίαν πόνον
 ἡσθάνθην ἀπερίγραπτον τοὺς ἐπιστρεφόμενους
 ἰδῶν μὲ μειδιάματα ἀπὸ κηδείας ξένους . . .
 Ἄ, ὄχι ξένους, ἀδελφούς καὶ φίλους τοῦ θανόντος.
 βέβηλοι! μόλις πρὸ μικροῦ μὲ τάφου κρῦον γῶμα
 ἐν ἄνθρωπον σκεπάσαντες — ἄσημον πρᾶγμα ὄντως! —
 εἶν' ἔτοιμ' εἰς τὸν γέλωτα καὶ πρόθυμ' εἰς τὸ σκῶμμα!

Ἄλλὰ τοιαύτη δυστυχῶς καρδιά δὲν μ' ἐδόθη,
 καὶ δὲν ἤξεύρω ν' ἀγαπῶ καὶ θλίβωμ' ἐφημέρως·
 ἐπίπλαστος εἶν' ἡ χαρά, οἱ γέλωτές μου νόθοι,
 καὶ γεηρὸς οὐδέποτε τί εἶν' ἡσθάνθην ἔρως.
 Ἄνέραστος καὶ ἄφιλος εἰς χρόνους οἰχομένους
 ἐν πνεύματι παλινστῶ, καὶ ζῶ εἰς ἀναμνήσεις
 μὲ τὴν διττῶς μητέρα μου, μ' ἐκείνον ὄν τοῦ γένους
 μεγαλειότης ἔστεφε καὶ τῆς ψυχῆς ἐπίσης,
 καὶ μ' ἄλλους προσφιλεῖς νεκρούς· ἐν τῇ χορείᾳ τούτων
 κ' ἡ κόρ' εἶν', ἥτις ἀρετῶν καὶ κάλλους εἶχε πλοῦτον,
 ἡ προσφιλεῖς Δανάη σου· δι' ἣν σιγὴν θανάτου
 ἐτήρησα, φοβούμενος τὸ ἄλγος τοῦ προσφάτου
 μὴ ἐπιτείνω τραύματος. — Καὶ νῦν σοὶ γράφ', ὄχ' ἵνα
 κοινήν παραμυθίαν σοὶ προσφέρ'! Ὁ ἐσθεσμένος
 νὰ δώσῃ δύνατάι τινα λύχνος ποτὲ ἀκτίνα,
 καὶ ἴαμ' ἄλλου τραύματος ὃ τετραυματισμένος;
 Οὐδὲ τί εἶδος ἐννοῶ παραμυθίας εἶναι!

νὰ λέγω εἰς τὸν στέρησιν πενθοῦντα τέκνου : Κλῖνε
τὴν κεφαλὴν· λησιμόνησον τοῦ τέκνου σου τὸν φόνον·
καὶ τὸν φονέα δι' ἐπῶν εὐλόγει εὐγνωμόνων ! —
Οὐδὲ μικρὰν ἀσέθειαν νομίζω νὰ τολμήσω
εἰς ὕφος πατσιάδειον λαλοῦν νὰ παραστήσω
πλᾶσμ' ἀληθῶς οὐράνιον· καθὼς τις εἶχε πράξει
εἰς τὴν πληγὴν σου βάλσαμον θελήσας νὰ ἐνστάξῃ.

Τοὺς στίχους τούτους τοὺς πεζοὺς νῦν γράφ' ὁπότε μέλλω
τὴν ἄμουσόν μου βάρβιτον διὰ παντὸς ν' ἀφήσω·
τὸ ὕστατον νὰ μυρωθῇ μὲ τ' ὄνομά σου θέλω,
καὶ τῆς πρὸς σὲ ἀγάπης μου ὁπότεν τελευτήσω
οὗτοι μικρὸν μνημόσυνον νὰ ᾔηται τῆς μεγάλης.

Μὴ τ' ἄτεχνά μου, Ποιητά, ψελλίσματ' ἀποβάλης·
δὲν εἶναι ἄνθη Παρνασσού, κλάδ' εἶναι κυπαρίσσου
οὐς ἐκ τοῦ τάφου ἔλαβα τῆς κόρης τῆς ἀγνῆς σου·
διότ' οἱ θρῆνοι ἄσματα καὶ Παρνασσὸς οἱ τάφοι
νὰ μ' ᾔη' ὑπὸ τῆς τύχης μου τῆς ἀπηνοῦς ἐγράφη.

Μὲ ἄλγος εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἄλγ' εἰς τὴν καρδίαν,
αἰμάσσων καὶ ἀπηυδηκῶς μετὰ φρικώδη πάλην,
ἔρχομαι πρὸς σε, Ποιητά, μὲ τόλμην καὶ δειλίαν
εἰς φιλικὴν διὰ παντὸς ν' ἀναπαυθῶ ἀγκάλην.
Κ' εἰκόνα σου ζητῶν, ἂν καὶ ἡ ἀγνωστός σου μένει
ἐν μέσῃ τῇ καρδίᾳ μου μορφὴ κεχαραγμένη,
ἐνῶ σοι τὸ πανύστατον ἄσμ' ἀποστέλλ' ἡ λύρα,
ἀπὸ τῶν τῆς καρδίας μου ἐπεύχομαι ἀδύτων :
'Ἐὰν ὁ Μῦρων μείρεται νὰ μύρεται, ἡ Μοῖρα
εἴη τοῦ Φαίδωνος φαιδρὰ καὶ ἔμπλεος χαρίτων !

(14 Νοεμβρίου 1890)

† ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΜΕΛΕΑΓΡΟΣ

